

Лізогубова Н.В.

студентка,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ООН І ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО В УКРАЇНІ

На превеликий жаль, досить часто нас ображають найрідніші, яким найбільше довіряєш і багато чого пробачаєш. Досить легко і непомітно найближча людина може стати кошмаром всього життя, так стається через те, що такі особи мають змогу користуватися стосунками, почуттями своєї жертви, маніпулювати нею, при цьому найчастіше знижуючи її самооцінку.

В Україні проблема домашнього насилля є досить гострою і перші кроки до її вирішення почали приймати лише останні пару років. Завдяки нашому менталітету домашнє насильство більшістю людей не сприймається і досить часто навіть не помічається. Деякі вважають, що це не їх справа і не потрібно влізати в особисте життя людини, а більшість жертв просто боїться розголошувати свої проблеми.

Звичайно ж, Організація Об'єднаних Націй не обходить цю проблему стороною і намагається знайти шляхи її вирішення в різних державах. Особливо, така потреба постала у зв'язку з подіями цього року, адже карантин, який був введений через пандемію COVID-19 змусив всіх зачинитися вдома, що призвело до збільшення випадків домашнього насилля.

Прийнято розглядати такі види домашнього насильства: психологічне, фізичне, економічне і сексуальне. Юрків Я.І. також класифікує домашнє насильство на декілька інших типів: між подружжям; між батьками і неповнолітніми дітьми; між дорослими дітьми та батьками; між дітьми в одній родині; насильство між іншими членами сім'ї тощо [1, с. 50].

Не дивно, що основу жертв домашнього насильства складають жінки, адже вони є менш захищеними, але дітей і чоловіків така проблема також зачіпає. За даними, які були отримані на замовлення Фонду ООН у галузі народонаселення (UNFPA), кожного року більше одного мільйона українських жінок потерпає від такого насильства [2, с. 21], це досить велика цифра, тому, допомога ООН є дуже потрібною і важливою.

Невід'ємною складовою у вирішенні цієї проблеми стали зміни останніх років в українському законодавстві, так у 2017 році був прийнятий Закон України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами», ЗУ «Про запобігання та протидію домашньому насильству». Також були прийняті положення про мобільні бригади соціально-психологічної допомоги особам, які потерпали від домашнього насильства, про притулки (шелтери) для таких осіб. Для органів Національної поліції також були створені певні алгоритми дій в таких випадках, вони разом з Фондом ООН навчають патрульні служби правильно реагувати на насилля. Також були створені спеціальні мобільні групи поліції з протидії домашньому насильству, які називаються «ПОЛНА» [3].

Не дивлячись на те, що зміни до законодавства набули чинності лише на початку 2019 року, вже сформувалася певна судова практика з питань домашнього насильства, але нашим суддям ще досить важко тлумачити нові норми, тому виникає потреба звертатися до експертів у цьому питанні. Так, існує незалежний спеціальний орган – GREVIO, який слідкує за виконанням сторонами Стамбульської конвенції.

Справжнім досягненням 2020 року в даному питанні стало відкриття гарячої лінії з протидії домашньому насильству, зокрема, такий обов'язок передбачений ст. 24 Стамбульської конвенції [4]. Також, в Україні функціонує інформаційна кампанія «Розірви коло», яка є частиною масштабної програми UNFPA. Так як у наш час наймовірним ресурсом є публічність, то Фонд ООН в галузі народонаселення в 2018 році надав статус свого посла відомій українській телеведучій, акторці, благодійниці і блогерці – Маші Єфросініній. Взагалі, ООН досить часто співпрацює зі знаменитостями, що дуже добре впливає на розповсюдження інформації та знаходження вирішення багатьох проблем.

Тому, роль ООН в Україні має вагоме значення для розвитку, покращення нашої країни, удосконалення нашого життя. Домашнє насильство – це проблема, яка зачіпає жінок, чоловіків, дітей і саму державу, повністю лишитися її ми не зможемо, але забезпечити захист і допомогу особам, які постраждали від неї ми зобов'язані.

Список використаних джерел:

1. Іерусалимов І.О., Іерусалимов В.І Особливості виявлення кримінальних правопорушень пов'язаних з насильством в сім'ї. *Journal «ScienceRise: Juridical Science»*. 2019. № 4(10). С. 49–55.
2. Дудоров О.О., Хавронюк М.І. Відповідальність за домашнє насильство і насильство за ознакою статі (науково-практичний коментар новел Кримінального кодексу України) / за ред. М.І. Хавронюка. Київ : Ваїте, 2019. 288 с.
3. Веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws> (дата звернення: 02.11.2020).
4. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами : веб-сайт. URL: <https://ukraine.unfpa.org/> (дата звернення: 02.11.2020).

Мишевська Н.М.

магістр 1 року навчання,

Науковий керівник: Радчук О.П.

кандидат юридичних наук, доцент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

МІЖНАРОДНІ УГОДИ У СФЕРІ ОХОРОНИ АВТОРСЬКИХ І СУМІЖНИХ ПРАВ

В наш час охорона авторських і суміжних прав, які є частиною інтелектуальної власності, є пріоритетним напрямком у законодавчій діяльності майже кожної країни. Особа, яка є автором чи власником будь-якого продукту, який є результатом творчої діяльності, має право контролювати його використання, отримувати за це винагороду, а також має право на захист у разі будь-якого порушення. Тому важливу роль у вирішенні цього питання відіграють саме міжнародні угоди, які покликані певним чином уніфікувати правові засади у сфері створення, використання та охорони авторських та суміжних прав, адже внутрішнє законодавство країн може містити різні за змістом норми, що може бути негативним чинником для обміну і поширенню результатів творчої діяльності.

Першою конвенцією, яка спрямована на охорону авторських прав, була Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів 1886 року. Потім ця конвенція багато разів переглядалася на міжнародних